DEZVOLTAREA NECORESPUNZĂTOARE A ATLETISMULUI IMPUNE MĂSURI

În sistemul de educație fizică din țara noastră, atletismului i-a fost hotărît un loc de frunte, pentru că el este un sport coplex și complet, care stă la baza practicării tuturor celorlalte ramuri sportive; pentru că este accesibil unei largi mase de tineri și tinere, oricărei grupe de vîrstă; pentru că prin exercițiile sale, ca și prin locul de desfășurare, ajută la călirea și fortificarea organismului; pentru că atletismul are ponderea cea mai mare în programul J.O., fiind considerat ca principala ramură sportivă olimpică.

Dată fiind marea-i diversitate de probe (în fond, fiecare dintre acestea ar putea fi considerată ca o ramură sportivă de sine stătătoare !) atletismul poate fi practicat de un mare număr de oameni, potrivit calităților fizice specifice și dorinței fiecăruia.

Importanța practicării atletismului a fost subliniată în repetate rînduri în diferite documente. Salutul C.C. al P.C.R., Consiliului de Stat și Consiliului de Miniștri, adresat Conferinței pe țară a UCFS din 1962, trasează ca sarcină : **„UCFS trebuie să acorde o atenție deosebită dezvoltării gimnasticii, atletismului, turismului, natației, să organizeze în continuare cît mai largi competiții de masă"...**

Și este evident faptul că, în ultimii ani, atletismul a marcat o creștere. Astfel, a crescut numărul secțiilor, al antrenorilor și instructorilor, al practicanților atletismului, a sporit valoarea a numeroase recorduri regionale și republicane, a fost îmbunătățită baza materială ca și sistemul competițional. Atleții fruntași au obținut o seamă de succese internaționale în mari competiții, ceea ce a contribuit la creșterea prestigiului sportiv al României socialiste.

Obiectiv principal: valoarea mondială!

Cu toate aceste succese, dezvoltarea generală a atletismului nostru este departe de a răspunde necesităților și ea nu este în concordanță cu ritmul impresionant în care se dezvoltă această ramură sportivă în tot mai multe țări ale lumii. Această neconcordanță poate fi constatată cu ușurință la nivelul activității sportivilor fruntași, al clasării lor în listele celor mai buni performeri mondiali.

Vom prezenta o comparație cu R. D. Germană și Franța (țări cu care, nu cu prea mulți ani în urmă, ne-am întrecut aproape de la egal). În privința atleților clasați între primii zece din lume, se poate constata că în timp ce numărul sportivilor români este în scădere (1964-7, 1965-6, 1966-4, 1967-3) cel al atleților germani și francezi, dimpotrivă, crește: 24-6, 27-6, 41-14, 37-13.

Pe de altă parte, graficele rezultatelor pe probe indică o creștere pentru primele performanțe mondiale, în timp ce la majoritatea probelor, linia valorilor autohtone se depărtează tot mai mult de limitele superioare.

La principala competiție a atleților de pe continent, campionatele europene, bilanțul nostru este următorul, comparat tot cu cel al R.D.G. și Franței, privind numărul de medalii :

	România	R.D.G.	Franța
1954	1	0	3
1958	1	7	1
1962	3	7	4
1966	1	17	13

Asemenea comparatii se mai pot face încă și în alte direcții, fiecare în parte și toate la un loc ducînd la concluzia că atletismul nostru, în ansamblul său, nu s-a ridicat la înălțimea sarcinilor și nu ocupă încă locul preconizat. Este bine să se știe că atletismului i-au fost create o serie întreagă de condiții bune sau chiar foarte bune, care n-au fost „decontate" decît în parte.

Sprijin multilateral activității atletice

Atletismul figurează ca sportul nr. 1 în programa de învățămînt a școlilor și liceelor noastre. Instrucțiunile privind organizarea și desfășurarea activității de educație fizică și sport în rîndurile elevilor, elaborate de Ministerul Învățămîntului și de Consiliul General al UCFS prevăd, între altele : „Pentru a mări contribuția școlii la dezvoltarea bazei de masă a sportului de performanță, secțiile de învățămînt, organele UCFS și conducerile de școli vor îndruma activitatea profesorilor de educație fizică pe linia pregătirii sportive a elevilor, mai cu seamă la ramurile de sport cuprinse în programul Jocurilor Olimpice. În vederea realizării unei pregătiri fizice multilaterale a elevilor, se vor lua măsuri pentru dezvoltarea atletismului în toate școlile. Liceele și școlile profesionale care nu vor participa la campionatele republicane școlare de atletism nu vor putea să ia parte nici la competițiile republicane organizate la alte ramuri de sport. În acest scop, în toate școlile se va acorda o atenție crescută însușirii corecte de către elevi a tehnicii moderne specifice probelor atletice etc. etc.".

Atletismului i-a fost creată posibilitatea unei prezențe active în cadrul tuturor concursurilor și competițiilor cu caracter de masă. În această privință vom consemna doar sarcina stabilită prin Hotărîrea Conferinței pe țară a UCFS din 1962 : „Campionatele orășenești și raionale vor trebui să se desfășoare în toate orașele și raioanele din țară, la cel puțin patru ramuri sportive, din care să nu lipsească a t l e t i s m u l".

Nu vom enumera și alte aspecte legate de problema îmbunătățirii continue a activității atletice, mulțumindu-ne să arătăm că fondurile bănești afectate acestei ramuri sportive sînt foarte mari.

Pentru îmbunătățirea acestei activități au fost organizate periodic o serie întreagă de consfătuiri pe plan republican sau regional, pe linia organizației noastre sau a Ministerului Învățămîntului. Cu acest prilej au fost discutate principalele probleme ale atletismului și, de fiecare dată, au fost adoptate planuri de măsuri, care mai de care mai interesante, mai cuprinzătoare. Dar, de la aceste planuri (credem că nimeni nu le mai știe numărul) încep marile necazuri. Din cîte știm, nici măcar unul dintre aceste planuri nu a fost dus integral la îndeplinire, deși cele mai multe dintre ele, ca să vorbim doar de cele elaborate de F.R.A., au fost aprobate de însuși Consiliul General al UCFS.

Planuri... Planuri... Planuri...

În 1962, deci acum cinci ani, principalii activiști ai atletismului din întreaga țară, reprezentanți ai Ministerului Învățămîntului, ai U.T.C. și U.A.S.R., antrenori și atleți fruntași au fost convocați într-o consfătuire cu caracter republican care, timp de două zile, a dezbătut pe toate fețele aspectele multiple ale activității acestei ramuri sportive. La sfîrșit, a fost adoptat un plan de măsuri foarte complex, despre care s-a spus — și pe drept cuvînt — că el reprezintă ghidul activității pe o perioadă de cîtiva ani. Ce s-a ales din acest plan ? El a fost uitat mai înainte de a fi fost îndeplinit, așa cum ar fi trebuit, de activiștii atletismului din regiuni și, ceea ce este mai grav, chiar de activiștii federației de specialitate.

Adevărul este că pentru atletismul nostru s-au făcut prea multe planuri, chiar din 1962 și pînă astăzi, în loc să se fi mers pe unul singur, dar pentru realizarea căruia să se fi depus toate eforturile. În felul acesta întocmindu-se plan peste plan, n-au fost rezolvate unele dintre problemele principale ale atletismului nostru. În legătură cu aceasta, ne vom mulțumi să dăm doar două exemple : 1. — **„Consiliile regionale ale UCFS, în colaborare cu secțiile de învățămînt, vor asigura accesul gratuit al elevilor pe bazele sportive amenajate pentru atletism, iar școlile din preajma acestor baze își vor profila activitatea de educație fizică cu precădere pe atletism" ...2.— „În procesul de pregătire vor fi predate numai procedeele tehnice cele mai moderne care pot asigura perspectiva muncii și creșterea necontenită și rapidă a rezultatelor".**

Primul punct nici nu merită comentarii deoarece n-a fost tradus în practică decît într-o foarte mică măsură. În schimb, după cum s-a arătat de multe ori în ziarul nostru, la Craiova, la Cluj, la Iași, la Constanta etc., etc. nu se admite pe stadion nici măcar accesul atleților legitimați, ca să nu mai vorbim de elevii diferitelor școli. La celălalt punct, ar fi de spus doar că, la săritura în înălțime de exemplu, marea majoritate a tinerilor concurenți continuă să sară prin pășire, procedeu tehnic recunoscut de toată lumea ca depășit și neeficace. Și totuși, Cornelia Popescu, Niculina Balea, Dumitra Radu, ca să amintim doar cîteva săritoare tinere care fac parte din lotul republican, continuă să folosească acest procedeu...

Trebuie arătat, de asemenea, că majoritatea acestor planuri s-au dovedit puțin realiste, că ele au avut doar un caracter general, orientativ, trasînd sarcini pentru diferite departamente și organizații, fără să țină seama de posibilitățile existente. În planul elaborat în 1962 se prevedea, între altele, ca în acel an... 30 000 de elevi să îndeplinească normele de clasificare sportivă pentru categoria juniori ; ceea ce, evident, la ora aceea era total nerealizabil. Sîntem convinși că și acum, după cinci ani, un asemenea obiectiv nu este posibil. Și ca dovadă, în 1967, numărul juniorilor clasificați, abia a depășit 5 500 !

În plus, aceste planuri de măsuri s-au dovedit formale, prin aceea că sarcinile de care ar fi trebuit să răspundă anumite sectoare din Consiliul General al UCFS, nici măcar n-au fost luate în discuție de acestea. Atunci, cum să mai vorbim despre realizarea lor ?!

O situație, să-i zicem paradoxală, planul de măsuri elaborat în ianuarie 1962 și aprobat de Biroul Consiliului General al UCFS, prevede — cum am arătat — gratuitatea folosirii bazelor de atletism. Nu de mult, o altă hotărîre a secției economice a UCFS a stabilit ca secțiile de atletism să plătească chirie pentru utilizarea diferitelor stadioane din Capitală aflate în administrația I.E.B.S. ?! Or, în bugetele secțiilor de atletism bucureștene n-au fost prevăzute fonduri la acest capitol al chiriilor ! !

Întrebarea care se pune este următoarea : a fost cumva abrogată hotărîrea privind gratuitatea folosirii bazelor de atletism, sau s-a uitat pur și simplu de existența unei asemenea hotărîri ?

Aceste probleme, în aparență de mică importanță, dar care nu sînt singurele, duc la concluzia că o bună parte din cauzele activității nesatisfăcătoare a atletismului nostru trebuie căutate și în stilul și metodele de muncă ale activului salariat al federației de atletism, ale biroului acestui for tehnic de specialitate.

La sfîrșitul anului trecut, biroul Consiliului General al UCFS a analizat situația atletismului din țara noastră. Informarea prezentată de F.R.A. a fost considerată ca necorespunzătoare și respinsă pentru că se încerca escamotarea unor lipsuri existente de ani de zile chiar în sînul federației, pentru că se prezenta situația atletismului nostru în culori trandafirii, pentru că nu se punea punctul pe „i" și nu se stabileau responsabilitățile pentru eșecul categoric înregistrat la „europenele" de la Budapesta.

Cine altcineva avea responsabilitatea urmăririi planurilor de măsuri elaborate în 1962 la Cosfătuirea atletismului și la Conferința pe țară a UCFS decît activul federației și biroul F.R.A.? Cine ar fi trebuit să lupte, în primul rînd, pentru traducerea în viață a prevederilor acestor planuri, ca și ale sarcinilor elaborate la Plenara din ianuarie 1965 a Consiliului General al UCFS ?

Muncă multă, dar de o calitate slabă

Nu se poate spune că în cadrul federației de atletism, la nivelul comisiilor regionale etc., nu s-a muncit. S-a muncit, dar calitatea acestei munci, perspectiva ei, au lăsat de dorit. Preocuparea principală pentru tot felul de probleme mărunte, afectarea majorității timpului pentru rezolvarea chestiunilor curente ale loturilor republicane, stilul pompieristic, în asalt, au condus, în final, la scăparea din vedere a problemelor de bază ale atletismului nostru, au condus la situația nesatisfăcătoare a activității acestui sport.

Biroul federației de specialitate nu a controlat și n-a îndrumat decît în prea mică măsură activitatea colegiului central de antrenori și mai ales a secțiilor din cluburi, nu a luat măsuri hotărîte de selecție și pregătire a tinerelor talente, pentru lichidarea rămînerii în urmă la foarte multe probe. În ședințele sale, planificate cînd și cînd și nu după un plan stabilit cel puțin trimestrial, biroul F.R.A n-a abordat decît foarte rar probleme de bază ale atletismului nostru, mărginindu-se mai mult la tot felul de chestiuni mărunte. Nu ținem minte ca în ultimii ani să se fi discutat despre activitatea atletică dintr-o regiune sau dintr-un club, despre situația anumitor probe, despre munca concretă a antrenorilor, în special a celor responsabili de probe, despre activitatea atleților fruntași (cu precădere a celor susceptibili de a fi selecționați în lotul olimpic), despre felul în care se traduc în viață propriile hotărîri, ca și cele prevăzute în planurile de măsuri.

Ședințele biroului F.R.A., atîtea cîte se țin, nu urmăresc o tematică precisă privind planul general de dezvoltare a atletismului nostru. De obicei, ordinea de zi a acestor ședințe este stabilită doar cu 1—2 zile înainte, în funcție de problemele curente ale muncii.

Sistemul competițional al atletismului nostru oferă, an de an, subiect de discuții. Pînă astăzi, biroul F.R.A. n-a analizat niciodată, pe baza unui studiu complex, ce e bine și ce e rău în acest sistem, dacă el corespunde nevoilor stringente ale atletismului nostru, necesităților sale de dezvoltare pe orizontală și pe verticală. Cu un asemenea prilej s-ar fi putut pune la punct o seamă de chestiuni aflate de multă vreme în suspensie : problema concursurilor pe grupe de vîrstă, dezvoltarea probelor cu rezultate deficitare, structura calendarului în raport cu anul școlar etc. și s-ar fi putut vedea în mod precis că, deși organizăm de cîtiva ani campionatul pe echipe, totuși nu în toate regiunile există antrenori specialiști pentru o probă sau alta, iar în multe centre nu există nici măcar materialele necesare pentru concursuri etc.

Unul din obiectivele stabilite de F.R.A. a fost și controlul tuturor secțiilor fruntașe al centrelor de antrenament. Pentru aceasta, tov. Alexandru Florescu, secretar general adjunct, împreună cu trei instructori de specialitate, au vizitat aproape toate regiunile țării, făcînd o treabă bună prin întocmirea unor lucrări complete privind realitățile atletismului nostru. Și cu asta gata !

Lucrările respective au fost îndosariate, în loc să fie studiate cu toată atenția și să se fi trecut la luarea unor măsuri concrete de îmbunătățire a situației constatate.

Biroul federal, de la alegerea sa, din februarie 1962, s-a întrunit de foarte puține ori în plenul său. Această situație s-a răsfrînt și asupra muncii comisiilor și colegiilor centrale, a căror activitate nu răspunde nevoilor de fiecare zi ale atletismului nostru.

Cine se ocupă de îmbunătățirea calificării profesionale a antrenorilor?

Colegiul central de antrenori (președinte prof. E.L. Bran) n-a devenit încă forul metodologic al atletismului și nu dirijează conținutul procesului de instruire a atleților fruntași. De altfel, elaborarea materialelor metodice orientative se face cu mari întîrzieri. Un mare număr de antrenori români sînt trimiși în străinătate la diferite concursuri și consfătuiri. Concluziile de ordin tehnic, metodic, organizatoric etc. cu care aceștia se reîntorc în țară nu